

Çağdaş Aşırılıklarımız

Nureddin Yıldız'ın 22.01.2017 tarihli (284.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Yaşadığımız çağda insanoğlu önceki çağların hiçbirinde görülmecek kadar ilerleme kaydetti. Başta teknoloji ve sağlıkla ilgili konular olmak üzere pek çok alanda, hiçbir çağla benzeştirilmesi bile mümkün olmayacak farklılıklar yaşandı.

Allah'ın nimetleri açısından bakıldığında bunu şükredilmesi gereken bir durum olarak görüyoruz. Ancak yine bu çağın açtığı başlıklardan biri, insanoğlunun hiçbir çağda olmadığı kadar israf bataklığına düştüğüdür. Sanki neredeyse bugüne kadar yapılmış israf kadarı bu asırda yapılmıştır. Pek çok nimet israfına ana dokümanı hâline gelmiş, başta insanın kendisi olmak üzere israf bir yaşama türü hâline getirilmiştir.

Biz Allah Teâlâ'ya iman etmiş, imanının gereği olarak da hayatını o imanın icap ettirdiği şekilde geçirmek için söz vermiş kimseleriz. Allah'ın razı olduğu işleri yapmak, razı olmadıklarından uzak durmak üzere söz vermişliğimiz vardır, imanımız sebebiyle. Alkole el uzatamayışımız, zinaya yanaşamayıpımız, cuma namazı kılmadığında müminin kendini büyük bir kabahatin içinde görmek hissi bu sebep dolayısıyladır. Aynı şekilde, Allah'ın müminlere yakıştırmadığı ve uygun bulmadığı her şey, hacim farklılığı taşısa da zina, kumar veya alkol gibidir. Mümin, insan öldürmekle insan israf etmeyi yöntemleri farklı olsa da bir noktada aynı görmek zorundadır. Çünkü Allah Teâlâ insan öldürmemeyi buyurduğu gibi israf etmemeyi de emretmiştir.

Allah israf edenleri sevmiyor; sevmiyorsa, israf eden Allah'ın sevmediği kullarından demektir. İsrafın kanunlaştığı ve bir çeşit norm kabul edilip örf hâline geldiği bir dünyada yaşıyorsak, imanımızın bizi bütün çağlarda olabilecekten daha fazla hareketlendirmesi ve israfa karşı uyarı yapılmış, uyanık duran mümin hâline getirmesi gereklidir. Bu çağın getirdiği aşırılık olan 'israf normu'na ayarlanmış müminler olursak, sabah namazını kıldığımız için kıyamet günü belki sabah namazından hesaba çekilmeyiz ama israfı normalleştirmiş kimseler olduğumuzdan dolayı sırat köprüsünde zorlanırsınız.

İki ölçüyü fertler ve aileler, iş sahipleri ve işçiler, sokakta yürüyenler ve toplantıda bir araya gelenler; bütün müminler olarak düşünmeliyiz. Öncelikle israfın ne olduğunu iyi düşünmeliyiz: İsraf, herhangi bir şeyin yersiz ve gereksiz kullanılmasıdır. Yalnızca suyun fazla akıtılması demek değildir; yersiz ve gereksiz kullanılan her şey israftır.

Hafızlık yapması zekâ yapısı itibarıyla mümkün olmayan bir çocuğun hafızlık maratonuna taşınması da iyi hafız olacak ve sesi güzel bir gencin başka ilimlerle meşgul edilmesi de israftır; tıpkı bir litresiyle mümkün olabileceken üç litre suyla abdest almanın israf olması gibi. İki cümleyle anlatılabilecek bir meseleyi on cümleyle anlatmak, bir kere tebessüm etmenin yeterli olduğu bir boşalma yerine dakikalarca gülmek, sevgiyi ifade için bir hediye yeterliyken bir sevgi ifadesine günlerce vakit harcayarak şımartmak da israftır. İsrافی ekmek, elektrik ve su israfının ötesine götürebilirsek mümin kimliğimizle hayat yaşadığımızı ispat edebiliriz demektir.

Zaman israfı diye bir israf çeşidi vardır. On dakikanın yeterli olduğu yerde bir saat harcamak, yedi saat uykunun sağlık açısından yeterli olduğu yerde sekiz saat uyumak israftır. Bu başlıkları tek tek sayıp vakit harcamak da bir israftır!

Mümin, hayatının tamamını Allah'la ve Allah için yaşamak zorunda olduğuna göre hayatın bütünü, bizim için israf açısından gündem olabilir. Hayatımın tamamının, "yaşamımın ve ölümümün" Allah için olduğunu söyleyen biriysen -ki iman etmek budur- Allah da israf edenleri sevmediğini buyurduysa, Allah'ın sevmediği bir insan olmamak için hayatımın herhangi bir alanında israfı yüz

yüze gelmemek zorundayımdır. Ekmekten, elektrikte, içecekten, vakitten, ilişkilerden, sevgiden, nefretten; insan olarak neyle meşgulsem o israf etmeden kullanmam gereken bir fırsattır. Nitekim Allah Teâlâ, “düşmanlık ederken aşırı gitmeyin” demiştir. Kâfiri cezalandırırken bile aşırı gitmemeyi emreden bir Allah’ımız vardır. Çünkü kâfiri, katili, zinacıyı, içkiciyi cezalandırırken bile sınır koyulduğuna göre o sınırın aşılması dahi ceza israfıdır. Sevgide yasak olan israf, cezada da yasaktır. Çünkü mümin, ölçülerini Allah’ın koyduğu insandır.

Öyleyse aşırılığı ve israfı hayatımızın tamamı için kullandığımız bir ölçü ve standart olarak görme mecburiyetindeyiz. Ölçüleri aştığımız, sevgiyi taşırdığımız, müsamahayı abarttığımız zaman da tıpkı abdest alırken bir litreyle mümkün olacak işi üç litreyle yaptığımızda gerçekleşen israf gibi bir yanlışa düşmüş oluruz.

Bu çağ, getirdiği yaşam tarzı anlayışları, insanı putlaştırması itibariyle aşırılıklar ve israf çağıdır, bu da her şeyden önce insan ve insan ömrü üzerinde yapılmaktadır. En kötü ve ağır israflar Allah’ın, bir daha geri dönüşü mümkün olmayacak nimetleri üzerinden yapılmaktadır. Bu çağın müminleri, firavun karşısında durmakla imtihan edilmiş müminlerden çok daha yoğun biçimde israfı Allah’ın şeriatına uygun kurallarla önleyip önlememekle imtihan edilmektedirler.

Müminler, nasıl ki sabah namazına kalktıklarında Allah’ı razı edecek bir iş yapmış olduklarından dolayı sevinmektedirler; israf çeşitlerinden biriyle karşılaştıklarında da tam o anda, Allah’ın razı olacağı kıvamı sergilemekle imtihan olduklarını bilmek zorundadırlar. Sadece abdest alırken değil, aile ilişkilerini sürdürürken bile mümince tavır koymak ve israfsız şekilde sevebilmek tavrını gösterdiğimizde ‘sabah namazına kalkmış mümin’ olmanın ağırlığıyla yaşayabiliyoruz demektir.

Eğer sabah namazını kıldığımız caminin bahçesinde vakit öldürecek kadar israfın içinde olabilirsek, bu bir yapıp bir bozmak anlamına gelir. Temenni ederiz ki sabah namazını götürecek kadar ağırlık verilmiş olmaz o israfı. Nice sevgi, buğz ve vakit israfları vardır ki pek çok sabah namazı terazide onların karşısında duramayacaktır. İsfraf edilen şey imanla ilgili bir konuda akidemize zarar verecek boyutlara varmışsa bizi hangi sabah namazı kurtarabilir?

İsfraf kelimesi su israfından önce hayatımızla ilgili bir şeyleri karşımıza getiriyor olmalıdır. Ekmeği israf ettiğimizde ürküyoruz da mümin kardeşler olarak birbirimizin iman kardeşliğini israf etmekten üzülmüyorsak bu bir çelişki olur. Ekmek bir şekilde israfı olmaz da sonunda gaz olup yine insana geri döner ama iman kardeşliği ve insanlık israf edildiğinde dönüşü hiçbir şekilde mümkün olmuyor ve şeytan bunu kâr hanesine yazıyor.

İsrafın yalnızca ekmek ve suyla ilgili olmadığını, sevgiye ve nefrete varıncaya dek hayatta her şeyin yersiz ve gereksiz kullanılarak israf edilebileceğini yani ‘israf’ kavramının hayatın tamamı için geçerli olabileceğini tefekkür etmeye başladığımızda Kur’an’ımızın ve hadis-i şeriflerin hayatımıza etki ettiğini söyleyebiliriz.

Enam suresinin 141 ve Araf suresinin 31. ayetlerini parolamız hâline getirmeliyiz.

وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ

“İsraf etmeyin. Çünkü Allah, israf edenleri sevmez.”

Hayat tarzımız hâline gelecek olan ebedî kanunumuz budur: İsfraf her alanda, her şeyle ilgili bir kavramdır.

Namaz dahi israf edilmesi mümkün bir ibadetimizdir. Gece boyu namaz kılarak sonunda sabah namazını kaçırarak kadar uyku sersemi olmak, namazda aşırı giderek namazı israf etmektir. Üç ayları

oruçlu geçirmeye niyetlenerek iki ay oruçtan sonra sönük bir ramazan geçirmiş olmakla orucun israfında, çok kitap okuyup az iş yaparak okumanın israfında yokuz.

Allah Teâlâ, ekmeği ve suyu israf etmememizi buyurmadı yalnızca; “israf etmeyin” buyurdu, yani vakti, ekmeği, suyu, sevgiyi hatta ibadeti israf etmemeyi. Ebu Bekir radiyallahu anı sev ama Resûlullah’ı sevdiğinden fazla değil. Resûlullah’ı sev ama bir peygamberin sevilmesi gerektiği kadar; Allah’ın üzerinde bir sevgiyle değil. Çünkü Ebu Bekir üzerinden peygamberi, peygamber üzerinden Allah’ı kaybetmek israftır.

Hiçbir sevgi Allah’a yakın olmayacak, onun altında peygamber sevgisi yer alacak. Peygamber gibi ne ana ne baba ne evlat; kimse sevilmeyecek. Ondan sonra ashab-ı kiram sevillecek ve ona rakip kimsenin sevgisi olmayacak. Sonra Allah’ın dostları sıraya girecek; Ebu Hanife, Hasan Basrî... Bu sıra bozulup da insan eşini, patronunu; Allah’ı sever gibi sevdiğinde ya da peygamberin noktasına, ashabın seviyesine taşıdığı zaman kaybetmiş demektir.

İsrafçılar sadece suyu çok harcayanlar, domatesin kabuğunu kalın soyanlar, lambayı açık bırakanlar veya ekmeği çöpe atanlar değildir; onların yaptığının ‘sevimsiz’ olduğunu zaten herkes kabul ediyor. Müminin farkı ise gözü sınırsız kullanmayıp israf etmemekle, ağzının ölçüsü olmasıyla ortaya çıkacaktır. Bir mümin, “ben söylemiyorum, böyle demişler” demez, kulağına her sözü sokmaz. Kulağı israf etmemek budur ve mümin farkı böyledir. Sınırsız konuşmayan, sözünü de kurşunu hesap ederek harcadığı parası gibi değerlendiren mümin, Allah’ın sevdiği mümindir.

Sözün israfı dedikodu, yalan, gıybet, nemimedir. Kimi sözler vardır ki bir fırın dolusu ekmekten değerlidir ve cana-dine-imana-insanlığa mal olur. Öyleyse çok değerli sözünü, ekmeği israfa çekindiği gibi çekinerek kullanır insan. Ağızdaki israf, bütün barajlardaki suyun israfından daha tehlikelidir. Gözün gördükleri sonunda imana mal oluyor, namus tehlikesi ortaya çıkarıyor ise gözümüzü salınmış hâlde nasıl kullanabiliriz?

Allah Teâlâ’nın israf eden kullarını sevmediğini bildiğimiz hâlde günlük hayatımızda israfın bize nereden bulaştığı irdelemek zorundayız. Bizim ve çocuklarımızın yetiştirildiği tarzlarda suyun fazla harcanması, elektrik faturası geldiği için lambayı fazla yakmama; yani faturası ödenen şeylerin harcanmasının israf olarak önümüze konması idraki aslında en büyük israf anlayışıdır. Su, elektrik, gaz o evin çocuğundan ya da annesinden, onların ahiret günü hesabını verecekleri ömürlerinden daha değerli hâlde gelmişse evlerimizdeki eğitim ve hayatı algılayışımız, “hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi Allah içindir” cümlesini yanlış bir yere oturttuğumuzu göstermektedir.

Yoğun baskılar ve sıkıntılarla yetişmiş ailelerin daha sonraları kendi çocuklarını serbest yetiştirmedeki yanlışları, “biz bulamadık, onlar bulsun” anlayışı, alkolikten veya eroinmandan çocuğumuzu kaçırdığımız hâlde vakit hassasiyeti ve ömrünü israf edip etmeme standardı olmayan arkadaştan uzak durmamak nefsimizin bu hayatın kaypak ve gevşek noktalarına hayran olduğunu ve ona bağlı kalıp terbiye etmememiz durumunda her şeyi israf etmiş ve perişan olmuşuz demektir.

Bu yalnızca suyu-elektriği israf değildir; her bir dakikası imanımızın yarısı anlamına gelen evliliklerimizi ve eşimizi israf etmek de bu anlayışla mümkündür. Mubahların sınırsız olduğunu ve sonsuz tüketilebileceğini zannetmek, kâfirler gibi mezarlarını evleri kadar donatarak birbirlerine malla, dekorla, gömlekleri-çeketleriyle, çocuğunu gönderdiği kolejleriyle iftihar vesilesi ve övünme sebebi yapanlardan olmak bu israf hastalığındandır.

Babasının mezarını, babasının gireceği cenneti yakınlaştırmak uzaklaştırmaya hiçbir faydası olmayacağını bildiği hâlde daha iyi yaptığı için başkalarına karşı övünebilen insan, utanılacak bir hâldedir. Teheccüde kalkıp babasına dua etse belki babası çoktan mağfirete kavuşmuş olacakken işini hâlâ taşla-mermerle düzeltmeye çalışan, çocuğuna aldığı pahalı elbiselerle övünürken ahiretine

yatırım yapıp yapmadığını sorgulamayan anlayış Müslümanlar'ın ailelerine, vakıflarına hatta camilerine dahi girmiştir. Camiler dahi dekorlarında kiliselerle yarışırılır hâle gelmiştir.

Hâlbuki camilerimiz Resûlullah aleyhissalatu vesselamın ardından sımsıkı tutunarak ilerlemekle kiliseleri geçmiş olurdu. Şimdi ise öbür mahallenin camisiyle ya da büyük bir şehirdeki camiyle yarışırılıyor camilerimiz ve bir iş yaptığımızı zannediyoruz.

Kardeşlerim,

Kıyamet var. Nefeslerimizin hesabını vereceğiz. Er geç dirileceğiz ve Allah konuştuğumuz sözleri, konuşmayanların susmalarını, dinlemeyenlerin tenezzülsüzlüklerinin hesabını soracak. Ben bir mümin kardeşiniz olarak ikaz etmiş olmak için konuşuyorum, siz nefsinizi ve mesuliyetini taşıdıklarınızı kurtarmak için dinliyorsunuz. Rabbimizin inayetini ve lütf-ı keremini niyaz ederek bu asırdaki aşırı gidişlerimizi şöyle özetlemek istiyorum –ki nereden dönüş yapacağımızı bilelim.

1- Hepimizin başına bir yiyecek aşırılığı gelmiştir. Tıp insanın yedikleriyle uğraşamaz hâldedir. Üç insandan ikisinin derdi 'aldığım kilodan nasıl kurtulurum' sıkıntısıdır. Sofraya nisan ayında meraya açılan koçlar gibi dalar, birbirimizi kışkırtır olduk. Herhâlde mümin kardeşliği şu zamandan sonra "yeme artık lütfen" olacaktır. Birbirimizi bir çorba içmek için davete alışmak zorundayız.

Tekkelerde zeytinle idare edip köşesine çekilen Yunus Emre'ler bizim için masal olmaya başlamıştır. Ashab-ı kiramın karnına taş bağlamasını sanki Keloğlan masalı dinler gibi dinlemekteyiz. Karnımızı boğalar gibi doyurduktan sonra açlık çekenleri konuşan insanlar olarak çok kötü bir tarihimiz yazılacaktır. Allah bir afet diye bize, kırk çeşit peynir ve reçelin bulunduğu sofralara oturmayı imtihan olarak yazmıştır. Buzdolaplarımız, dondurucularımız, yiyeceklerimizi koyacak yer bulamadığımız mutfaklarımız başımızın belasıdır.

Fakat bunu yine aşırı bir şekilde aniden keserek değil, planlı-programlı olarak tedbirini alıp önlemeye çalışmalıyız. Terbiye edilmiş mideler ve arkadaşlıklar oluşturmaliyiz.

2- Su israfı denizlerle dolu ve suyu karasından fazla dünyayı, susuzluk günlerini düşünecek hâle getirmiştir. Abdestimiz fiçılarla alınacak hâldedir. Hele banyo edişimiz sanki denize düşsek temizlenemeyecek kadar kirliymişiz gibi feci bir israf boyutundadır. Arabalarımızı yıkarız, halılarımızı yıkarız, yıkanmışları bir daha yıkarız, balkona toz değse kovalar getirip yıkarız...

Hâlbuki her gece okumayı Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in nasihat buyurduğu Mülk suresinin son ayeti, Allah'ın kâinattaki en büyük tehditlerinden biri olarak "bir gün suyunuzu kurutursam ne yapacaksınız?" sorusuyla bitmiştir. Yeryüzündeki en büyük afetlerden biri, günün birinde muslukların su akıtmamasıdır.

Birileri arabalarını, bahçelerini, evlerinin duvarlarını ne kadar suyla yıkarsa yıkasın; biz Müslümanlar, sanki dünyadaki son bidon suyu kullanıyormuşçasına bir titizlikle sadece Allah'ın karşımıza çıkardığı imtihan çeşitlerinden biri olması hasebiyle su israfına karşı mümin ciddiyetiyle tavrımızı koymalıyız.

Evlerimizdeki lavabo muslukları en kolay açılır-kapanır musluktan olmalıdır ki çocuklarımız ve biz suyu israf etmemeyi kolaylaştırmış olalım.

3- İlaç israfı. İlaça yarayan otlar bile pahalı hâle gelmiştir artık. Gerekli gereksiz ilaç kullanma hastalığı insanlığın başına bela olmuştur. İlaç sektörünün hoşuna giden bu durum, doktorun doktorluğunu ve eczacının eczacılığını icra etmesi için gereklidir ancak bir şeyin ilaç görevi gördüğü söylenmeye görsün, çürüyecek miktarda olanını evimize doldurma ihtiyacı hissediyoruz. Bir 'ilaç' kampanyasıdır gidiyor ve Müslümanlar da buna tutulmuşlardır, yazıktır ki devletlerin bile buna bir tedbirleri yoktur.

Çünkü bu bir hastalıktır. Fazla ilaç tüketme hastalığı diye bir hastalık gelmiştir. Günün birinde belki kansere çare bulunacaktır ama bunun çaresi bulunamayacaktır. Biz müminler olarak ise çok önceden Allah Teâlâ'nın koymuş olduğu bir tedbir dolayısıyla "Allah israf edenleri sevmez" buyruğunca hareket etmeli ve imtihanı kaybetmemeliyiz.

4- Şeytanın bu asırdaki aşırılıklarından ve israfın ta kendisi olan şeylerden biri de marka düşkünlüğüdür. Eğer hacılar bile Arafat'ta bir günlüğüne giyecekleri ihram kıyafetini marka olarak satın almayı düşünebiliyorlarsa zühdü, kefeni ve kabir hayatını hatırlatmak için giyilen ihramın dahi pahalı olanı üretiliyorsa söylenecek bütün sözler bitmiş demektir.

Mezar taşını en iyisinden yap, kefeni nerdeyse ipekten al, Arafat'a giderken kullandığın parfüm bile Paris menşeli olsun; ne âlâ Müslümanlık. Şeytanın bu oyununu bozmak mecburiyetindeyiz.

Evet, Müslüman'ın iyi ve kaliteli malı olur, parası olan sağlam mal almalıdır ama yalnızca telefonun son rakamı doğduğum vilayeti temsil ediyor diye fazla para vermek, marka olanın peşinden koşturmak, araba plakasına özel anlam yüklediği için fazladan ücret ödemek şeytanın tuzağına düşmektir. Biz dünyanın tamamına sinek kanadı kadar değer vermeyen Allah'ın kullarıyız.

5- Yersiz ve gereksiz aydınlatma yapmak da bir israftır. Ruhu kararmış Avrupa, sokaklarını, caddelerinin her köşesini aydınlatıyor olabilir; biz iman nuruyla nurlanmış insanlar olarak kitap okumayacaksak bir köşeyi aydınlatmaya gerek olmadığını bilmeliydik. Bir duvar aydınlık olsa ne olur olmasa ne olur diyebilirdik.

Güvenlik nedeniyle aydınlatma yapmak başka, yeni bitirilen badanayı göstermek için projektör çalıştırmak başkadır. Aydınlatmayı betonlarımızı birbirimize göstermek için kullanırsak Rabbimizin huzuruna israf ayetini duymuş insanlar olarak nasıl çıkabiliriz?

6- Borç insanın ilk gününden beri var olan bir şeydir, ne haram ne yasaktır. Ama borçta israfa gitmek bu asrın hastalıklarından biridir. İnsanlara sadece borç vermek için bankaların kurulduğu bir zamanda yaşıyoruz. Borcun kanunlarla rahatlatıldığı bir zaman...

İnsan durup durup kendine borç üretir mi? Şeytanın avucunda olmayı isterse olur, ödeme planına kendi bile inanmadığı hâlde tutup borç alır. İhtiyacın yoksa ve zarurî değilse aldığın borç iki yüz aya yayılmış olsa ne olacak?

Borç bu çağın bir hastalığı olmuş ve zevke dönüşmüştür. İşte bu zevk oluşu, borcun aşırılık ve hastalık olmasının ta kendisidir. Helal bir borç dahi olsa borca karşı teyakkuzda olmak ve ölürlen borçsuz gitmek müminin hedeflerinden biridir. Mümin bu afete karşı da uyanık olmalıdır.

7- Bir günlüğüne kıyafet satın almak. Mezuniyet gününde giymek için çocuğa alınan kıyafet bir israftır. Veli, o kıyafeti almaya karşı direnmeli, bir günlük tören için alınan araç ve malzeme israftır. Sadece hatıra fotoğrafı çekilecek diye Allah'ın nimetlerini bir günlüğüne tüketirsek Rabbimizin huzuruna nasıl gideriz?

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin sürdürdüğü ve karın tokluğu yaşanmamış hayat için "sonra bu nimetlerin hesabından sorulacaksınız" ayeti buyrulmuşken, sadece bir gün giyilecek gelinlik için üç ay boyunca huzurla yaşanacak kadar para verilir mi? İnsanlar görsün diye yemek yenir, yedirilir mi? Sadece fotoğraf çektirmek için, bir anlığına giyilen elbiseler çağımızın aşırılıklarındandır.

8- Endülüs'teki gibi evlerde yaşamaya başladık. Endülüs'ün evlerindeki duvar oymaları ve süslemeleri andıran, bir mahallenin geçimini sağlayacak derecede israf içinde evlerimiz var.

Ama unutmayalım ki Allah, Endülüs'ü içinde bulunduğu küfran-ı nimet sebebiyle yerle bir etmiştir. Afrika'da sefalet sürerken hemen dibinde 'medeniyet' kurduğunu söyledi Endülüslüler ama bu bir israf medeniyetiydi. Allah ise israf edenleri sevmez.

Müslümanlar'ın evleri gereksiz yapılaşmayla ve mobilyalar-aletlerle donatıldığı sürece, tıpkı Endülüs'te olduğu gibi, Müslümanlığımıza ve şehirlerimizde okunan ezanlara rağmen, şeytanın elinde helak olup gitme sürecimizin işaretçisi olacaktır.

9- Bilim-ilim israfı çağımızın taşıdığı bir diğer aşırılıktır. Gereksiz kitaplardan, -velev din kitabı olsun- amel edilmesi mümkün olmayan eserlerden birikim yapmak bir israftır. Henüz ilmihâl bilmeyen, namazda okuyacağı surelerin kıraate uygunluğu konusunda dahi ders almamış kimseler, okudukları filan filozofun kitabıyla mı kurtulacaklarını sanıyorlar kıyamet günü? Usul-i fıkıh öğrenmek de nedir; daha fıkıh, taharet, oruç hatta sehiv secdesi nedir biliyor musun!

Birilerine galip gelmek için, öbür Müslüman'ın herhangi bir şekilde senden üstün olmaması için kütüphaneye koyulmuş kitap israftır. Gerekli-gereksiz hususu adamına göre belirlenir. İlmihâl bilmeyen biri İbni Rüşd'ü, İbni Sina'yı ne edecek?

Çağın getirdiği aşırılıklardan biri de (kendi çapı için) gereksiz ilimlerle meşguliyettir. Buna tefsir bile dâhildir. Sabah namazını camide cemaatle kılmadıkça tefsir ilmi israftır. Çünkü Allah'ın acil emri sabah namazıdır. Tesettür, huşu ve Allah'ın kullarında görmeyi murat ettiği şeyler acilen ve hemen uygulamaya konması gereken şeylerdir.

10- Müminlerin birbirleriyle uğraşmaları da feci bir israf ve aşırılık çeşididir. Herkes başkalarının hatalarının uzmanı olmuştur. Elinde interneti olan herkes adeta her şeyin uzmanı ve kimin ne yanlış yaptığını belirleme yetkisine sahip durumdadır.

Sanki Resûlullah aleyhisselam refik-i âlâya gitmeden önce bu kimseleri kimin ne yanlış olduğunu ve hangi hocaların ne hatasının bulunduğunu bulmak ve tweet atıp uyararak üzere görevlendirmiştir. Bu kimseler olduğu yere oturmalı ve kendisinin Rabbiyle baş başa kaldığı gün ne yapacağı üzerine düşünmelidir.

Birbirimizle kardeşçe ilgilenmek ümmet olmanın gereğidir; birbirimizin ayıplarıyla uğraşmayı din hâline getirmek ise asrın israfı olmuştur. Elimizdeki teknolojiyi ve imkânı, ümmetimizin yayılması ve büyümesi için kullanmamız gerekirken, ümmetimizin daha fazla gruplaşması için kullanıyorsak şeytanın avucunda oyuncak olmuşuz demektir.

Bu aşırılık yüzündendir ki hastalıklarımız ve kalp katılığımız artmış, kavgamız çoğalmış, uykumuzun lezzeti kalmamıştır. Dakikalarımızın bile hesabını vereceğimizi bildiğimiz hâlde vebaline gireceğimiz şeyler artmaktadır. Gıybetin faturasının helallik ve cezasının azap olacağını bildiğimiz hâlde gıybeti fark etmeden mubahlaştırdık. Allah'ın huzurunda hesap vereceğimiz kalemlerin sayısı ise artmaktadır.

Tövbe etmemiz gereken bataklıklardan biri de budur.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.